

Arrest

nr. 300 959 van 2 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 april 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun-origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Haji Amanullah, district Chardarah, provincie Kunduz. U werkte er als chauffeur met uw tuktuk. In 2017 bent u traditioneel gehuwd met B. (...) en samen hebben jullie drie dochters. Nog in 2017 verhuisde u met uw gezin, uw ouders en uw minderjarige broer naar de stad Kunduz. Uw moeder overleed er aan corona. Daar werkte u nog enige tijd als chauffeur. In 1398 (Afghaanse kalender, komt overeen met 2019-2020 in de Westerse kalender) overtuigde uw buurman A. K. (...) u om lid te worden van de politieke partij Rawand Sabaz en als bewaker van zijn broer, S. J. A. (...), de directeur van Rawand Sabaz, te werken. Uw taken bestonden erin het huis buiten te bewaken en de camera's binnen te bekijken. Een jaar nadat u startte met uw job als bewaker kreeg u telefoon van M. S. (...), een talib uit uw geboorteregio. Hij wou u ervan overtuigen uw commandant te vermoorden. In ruil daarvoor beloofde hij u geld, wapens en bescherming. 20 dagen later belde hij u weer op. Hij vroeg waarom u uw taak nog niet uitgevoerd had, opnieuw beloofde hij u geld en bescherming. Een paar dagen later kreeg u een derde telefoontje van M. (...). Hij raadde u met klem aan de opdracht uit te voeren, anders zou u vermoord worden. U lichtte uw vader in en besloot uw werk verderzetten. Enige tijd later, op 15/4/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 6 juli 2021 in de Westerse kalender), belde uw vader u op het werk op met de mededeling dat er een dreigbrief van de taliban voor de deur lag. In deze brief stond dat u zou gedood worden omdat u geen gevolg had gegeven aan hun eis de commandant te doden. Uw vader lichtte eveneens de commandant in en die raadde u aan naar huis te gaan. U bleef nog drie dagen thuis alvorens Afghanistan op 18/4/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 9 juli 2021 in de Westerse kalender) te verlaten. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België, waar u op 18 oktober 2021 aankwam. Op 21 oktober 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog tweemaal langs naar uw woning, op zoek naar u, eenmaal lang geleden, eenmaal drie maanden geleden. Sinds twee weken verblijft uw vader omwille van een medische behandeling in Pakistan. U vreest in geval van een terugkeer naar Afghanistan door de Taliban te zullen gedood, zeker nu ze de macht in het land hebben overgenomen. U wil bijkomend niet terug naar Afghanistan omdat u al de zaken die u vroeger deed, zoals naar een bruiloft gaan of naar buiten gaan met vrienden, nu niet meer kan doen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, de originele taskara van uw vader, een originele dreigbrief van de taliban, een partijkaart van Rawand Sabaz, een brief van de directeur van Rawand Sabaz waarin hij bevestigt dat u voor hem gewerkt heeft en in Afghanistan problemen heeft gekend en enkele foto's van u met wapens, met enkele vrienden, vooraanstaanden en met uw commandant en diens broer.

Op 31 maart 2023 maakte u, middels een schrijven van uw advocaat, nog een aantal opmerkingen over. Zo paste u enkele schrijfwijzen van eigennamen aan, i.c. A. (...) moet Am (...) zijn; H. K. (...) moet A. Y. (...) zijn, en maakte u melding van een riksja i.p.v. een tuktuk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u weinig aannemelijke en inconsistente verklaringen aflegde over uw werkzaamheden voor de commandant van de politieke partij Rawand Sabaz waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan uw beweerde activiteiten voor hem en bijgevolg ook aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

Zo legde u onsamenvattende verklaringen af over het (politieke) lidmaatschap van uzelf en van uw commandant bij een politieke partij.

U haalde bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een vraag over werken bij een politieke partij niet goed begrepen heeft. U zou gezegd hebben dat u niet voor een politieke partij werkte, maar voor hem thuis zou hebben gewerkt. In Afghanistan roep je hem met 'commandant'. U verduidelijkte nu voor het CGVS dat u als bodyguard voor de directeur werkte, in zijn huis. U had de vraag rond het feit of u gewerkt heeft voor een groepering misverstaan. U zou gezegd hebben niet gewerkt te hebben voor een groepering (CGVS p. 2-3). U nu opnieuw gevraagd of u voor een groepering werkte, antwoordde u bevestigend. U verduidelijkte dat u niet

op het kantoor of een bureau werkte, maar wel met de directeur in zijn huis werkte. U noemde de directeur 'commandant'. U bevestigde dat u voor de DVZ niet verteld heeft dat de commandant voor een politieke partij werkte. Voor het overige zou u alles wel gezegd hebben en zou alles juist zijn (CGVS p. 3). Vervolgens gevraagd waarom u tijdens uw interview bij de DVZ niet vermeldde dat uw commandant voor een politieke partij werkte, beweerde u dat u dat wel gezegd heeft. Na het interview bij DVZ werden uw papieren vertaald in het opvangcentrum en zou u de fout hebben opgemerkt. Het interview bij de DVZ had ook maar een half uur geduurd, zo stelde u. U zou dit alles met uw advocaat besproken hebben en daarom hiervan bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS melding maken (CGVS p. 4). Gevraagd of uw verklaringen voorgelezen werden op DVZ, stelde u dat 'de resten' niet voorgelezen werden, maar de samenvatting wel. Niet alles wat u verteld had, was genoteerd en vertaald naar u (CGVS p. 4). U zou dit tijdens uw interview bij DVZ niet aangegeven hebben (CGVS p. 4). U verklaarde het niet te hebben gezegd omdat u het pas geweten heeft toen al uw papieren vertaald werden na uw interview bij de DVZ (CGVS p. 4). Gevraagd of u de verklaringen van DVZ tekende voor akkoord, stelde u akkoord te zijn, maar die ene vraag niet begrepen te hebben. U was pas recent aangekomen, u maakte zich zorgen om uzelf en om uw gezin. Met het stuk dat ze voorgelezen hebben op DVZ was u wel akkoord (CGVS p. 4). U herhaalde nogmaals dat er tijdens het interview op DVZ enkel gevraagd is of u voor een politieke partij werkte, hetgeen niet het geval is. Ze hebben toen niets gevraagd over het feit of de commandant lid is van een groep. U bevestigde nogmaals dat u geen lid was van de politieke partij (CGVS p. 4).

Uw poging om hieromtrent duidelijkheid te verschaffen in uw verklaringen kan niet overtuigen. Uw verklaringen zaaien nog meer verwarring, waardoor uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Zo blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u enerzijds beweert dat u tijdens het interview bij DVZ de vraag over een politieke partij niet begrepen heeft. U zou verklaard hebben zelf geen lid te zijn van een politieke partij en u zou niet gezegd hebben dat de commandant wel lid is van een politieke partij (CGVS p. 2-3). Vervolgens gevraagd waarom u tijdens uw interview bij de DVZ niet vermeldde dat uw commandant voor een politieke partij werkte, beweerde u dat niet alles correct genoteerd werd tijdens uw interview bij de DVZ en dat u dit pas ontdekt heeft na vertaling van uw verklaringen bij de DVZ in het opvangcentrum. Het interview was kort. U stelt wel degelijk verklaard te hebben dat uw commandant lid is van een politieke partij (CGVS p. 4). Gevraagd waarom u dan voor akkoord tekende, zei u opnieuw dat u die ene vraag niet begrepen heeft. U was pas recent aangekomen, u maakte zich zorgen over uzelf en uw gezin. Ze zouden u ook geen vraag gesteld hebben over de groep van de commandant (CGVS p. 4).

Uit uw verklaringen voor DVZ blijkt inderdaad dat u op de vraag of u actief was in een organisatie ontkennend antwoordde (Vragenlijst CGVS vraag 3). Bij de redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten en er niet terug kan, maakte u melding van een commandant, maar nergens vermeldde u dat hij directeur zou zijn van een politieke partij (Vragenlijst CGVS vraag 4, vraag 5). Merkwaardig genoeg specificeerde u wel dat een vriend van u voor de 'intelligence service' werkte (Vragenlijst vraag 4). U bevestigde hierbij uitdrukkelijk dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Het verslag werd voorgelezen in het Pashtou (Vragenlijst CGVS, dd. 2 december 2021). In dit verband kan nog worden toegevoegd dat u in de verklaring voor de DVZ zelfs expliciet verklaarde dat u landbouwer/herder was en werkte voor de overheid: gewapende macht (politie, leger, veiligheidsdienst). U verduidelijkte hierbij dat u werkte in uw dorp als landbouwer. Toen u naar de stad verhuisde, werd u security van een officier. De officier was van de overheid. U werkte privé (Verklaringen DVZ vraag 12, dd. 2 december 2021). Op dit moment had u duidelijk de mogelijkheid om aan te geven dat uw werkgever een politicus was, hetgeen u niet deed. Ook deze verklaring ondertekende u voor akkoord en werd u in het Pashtou voorgelezen (Verklaringen DVZ, dd. 2 december 2021).

Het louter postfactum aanpassen en bijstellen van uw verklaringen volstaat geenszins om dergelijk grote anomalie te rechtvaardigen. Dat niet alles wat u vertelde genoteerd werd alsook dat bij het voorlezen van uw verklaringen niet alles werd vertaald, zijn bovendien loutere beweringen die u niet kan staven. Hoe dan ook, indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat bij het voorlezen van uw DVZ-verklaringen bepaalde zaken niet zouden zijn genoteerd, en bijgevolg ook niet zouden zijn vertaald, kan eens te meer verondersteld worden dat u dit dan ook reeds bij de DVZ zou hebben opgemerkt én uw verklaringen zou hebben laten aanpassen alvorens deze ter goedkeuring te ondertekenen.

Ook uw bewering dat u geen melding maakte van het feit dat de commandant directeur is van een politieke partij omdat er geen vraag is gesteld over de groep van de commandant (CGVS p. 4) kan niet worden aanvaard. Gezien uw beweerde problemen voortvloeien uit het feit dat u werkte als bewaker van een commandant van een politieke partij, en dus de kern van uw asielrelaas betreffen, mag er logischerwijze verwacht worden dat u van bij aanvang alle elementen correct en gedetailleerd aanhaalt, hetgeen u in casu niet deed. Dat u niet expliciet naar bepaalde zaken werd gevraagd, en uw opmerking dat uw interview maar een half uur duurde, snijden dan ook geen hout. Er kunnen u logischerwijs geen vragen gesteld worden over zaken die u niet zelf aanhaalt. Op welke manier het feit dat het interview maar een half uur duurde zou kunnen verklaren dat u een dermate belangrijk element als de politieke betrokkenheid bij een partij van uw werkgever niet vermeldde, is tot slot ook geenszins duidelijk.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw interview bij de DVZ nog werd gevraagd of u iets toe te voegen heeft. U haalde aan dat u moeite heeft met slapen omdat uw familie op een onveilige plaats is. U vroeg zich af wat u kan doen om u met uw familie te herenigen (Vragenlijst CGVS vraag 8). U had hier de mogelijkheid om bepaalde zaken te verduidelijken of uit te leggen, hetgeen u niet deed.

Voorts is het opmerkelijk dat u tijdens uw interview bij de DVZ steeds sprak over een 'commandant', zonder meer (administratief dossier DVZ). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u onmiddellijk bij de start van het persoonlijke onderhoud dat u werkte voor de directeur van Rawand Sabaz, maar dat zijn roepnaam 'commandant' zou zijn. Alle directeurs in Afghanistan worden 'commandant' genoemd. Soms noemde u hem ustad, soms directeur, soms commandant (CGVS p. 3, 16). Dit zijn vooreerst loutere beweringen die geen steek houden. Hoe dan ook, waarom u dan bij het CGVS niet op eenzelfde manier zou verwijzen naar uw werkgever als bij de DVZ is ook totaal niet duidelijk.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk beweerde geen lid te zijn van een politieke partij (Vragenlijst CGVS vraag 3; CGVS p. 2-3). Expliciet gevraagd naar een politiek lidmaatschap op het CGVS beweerde u dan weer meermaals wel lid te zijn geweest. Uiteindelijk eindigde u met te stellen dat u 'als een lid was' (CGVS p. 7-10).

Uw ongerijmde verklaringen en onduidelijke, weinig steekhoudende pogingen deze recht te trekken, komen uw geloofwaardigheid geenszins ten goede.

Wat betreft de neergelegde documenten aangaande uw werkactiviteiten kan vooreerst worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij DVZ geen documenten neerlegde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u wel 'originale' documenten neer ter staving van uw werkactiviteiten. De partijkaart ontving u pas in augustus 2022, de brief van de commandant zou u nog maar twee dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontvangen hebben (CGVS p. 17-18). De door u neergelegde partijkaart van Rawand Sabaz en de brief van de directeur van Rawand Sabaz, waarin hij bevestigt dat u voor hem gewerkt heeft en in Afghanistan problemen heeft gekend, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde als ze een geloofwaardig verzoek ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is. Wat uw partijkaart betreft, kan bovendien nog worden opgemerkt dat deze is afgedrukt op fotopapier (zie achterkant van het document). Wat betreft de brief van de directeur van Rawand Sabaz kan worden gesteld dat dit document door eenieder kan opgemaakt worden. Ook verklaarde u de brief nog maar twee dagen voor het onderhoud te hebben ontvangen. Zo verklaarde u eerst in de mogelijkheid te zijn geweest om een videocall met Rawand te doen, maar uw advocaat zou u hebben aangeraden een brief van hem neer te leggen. U heeft vervolgens zelf recent aan Rawand gevraagd een brief ter staving van uw relaas te schrijven (CGVS p. 17-18). Gelet op dit gesolliciteerd karakter, kan hieraan dan ook geen enkele bewijswaarde worden verleend. De neergelegde foto's tonen enkel aan dat u met wapens, met enkele vrienden en vooraanstaanden bent gefotografeerd, maar bevestigen geenszins uw activiteiten voor de commandant of uw aangehaalde problemen. Bovendien maakte u geen melding van problemen omwille van banden met deze vooraanstaande personen sinds de machtswissel in Afghanistan.

Ook kan worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Rekening houdend met voorgaande, komt ook de waarachtigheid van de ingeroepen vluchtmotieven die voortvloeien uit uw werkzaamheden bij de commandant, duidelijk in het gedrang.

Wat er ook van zij, uit wat hieronder volgt zal duidelijk blijken dat hoe dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u stelt te hebben gekend in Afghanistan.

Uw verklaringen zijn immers doorspekt met tal van inconsistenties en onwaarschijnlijkheden die de interne logica van uw relaas dermate aantasten waardoor uw geloofwaardigheid duidelijk wordt onderuitgehaald. Vooreerst heeft u geenszins aannemelijk gemaakt waarom A. K. (..), de broer van de commandant, net u wilde aanwerven als bewaker voor zijn broer, de commandant. Luidens uw verklaringen woonde u sinds 2017 in Kunduz en reed u eerst 2,5 – 3 jaar rond met uw riksja – na het persoonlijk onderhoud maakte u opmerkingen over waarin u aanhaalde dat het woord tuktuk in feite riksja moet zijn (zie infra). U zou eten geleverd hebben aan uw buurman. U bent uit hun buurt en ze vertrouwden u (CGVS p. 8-9). Uit het feit dat u als buurman soms eten leverde aan de commandant kan moeilijk een vertrouwen en sympathie voor de partij worden afgeleid. Bovendien had u als werkervaring enkel koeien verzorgen en rondrijden met een riksja (CGVS p. 10-11). Ervaring als bewaker spreekt hier niet uit. Gevraagd of er speciale vereisten waren om de job te krijgen, verklaarde u dat u een kleine familie heeft, dat u comfortabel was en beter verdiende dan met de riksja (CGVS p. 13), hetgeen geen antwoord is op de vraag. U verklaarde daarop geen opleiding tot bewaker te hebben genoten, dat was niet nodig. Wel zou u op een stuk grond naast

het huis – waar Amerikanen training deden – wat geschoten hebben met de twee andere bodyguards (CGVS p. 13). Op basis waarvan uw vriend A. K. (...) u zou voorgedragen hebben als geschikte kandidaat voor de bewaking bij zijn broer, is dan ook niet duidelijk.

Ook heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom de door u aangehaalde problemen met de taliban pas begonnen zijn een jaar nadat u zou gestart zijn als bewaker bij commandant S. J. A. (...). U beweerde dat de taliban pas later vernamen dat u daar was. De taliban krijgen een rapport van een of ander persoon. U weet niet hoe ze dat wisten (CGVS p. 28). Deze bewering slaat nergens op. U verklaarde namelijk zelf dat u als bewaker óf binnen voor de camera's óf buiten voor de woning plaatsnam (CGVS p. 14), waardoor uw activiteit als bewaker zichtbaar was. Bovendien verklaarde u reeds eerder dat iedereen wist dat u voor de commandant werkte (CGVS p. 16). De zichtbaarheid van uw activiteiten als bewaker en het feit dat u bovendien zelf aangaf dat de taliban u kenden vanuit uw dorp (CGVS p. 30), vallen dan ook niet te rijmen met het feit dat u pas een jaar na de start van uw job problemen met de taliban zou gekregen hebben.

Verder kan ook de manier waarop de taliban u benaderde niet overtuigen. Zo kunnen er vooreerst vragen gesteld worden bij de manier waarop de taliban contact met u opnamen. Luidens uw verklaringen namen ze driemaal telefonisch contact op met u. Er werd u al in het eerste telefoontje meegedeeld wat u moest doen. U kreeg driemaal dezelfde talib aan de lijn. Deze manier van werken is heel amateuristisch. Er kan vanuit gegaan worden dat de taliban eerst zouden polsen naar uw standpunt tegenover hen, dat ze zouden aftoetsen hoe loyaal u aan hen bent en zich ervan zouden vergewissen dat u zowel te vertrouwen was en effectief met hen zou willen samenwerken. Dat de taliban onmiddellijk in hun kaarten lieten kijken en u de opdracht onmiddellijk uit de doeken deden, is weinig ernstig. Daarnaast is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban net u – u die werkte voor de commandant van een politieke partij die duidelijk tegen de taliban was en dit in een regio waar de overheid de controle had – zou willen inschakelen om de commandant te elimineren. Het valt immers te verwachten dat gezien u al een jaar werkte als bewaker voor de commandant, u loyaal zou zijn aan uw werkgever. U zou de overheid en / of de commandant zelf makkelijk op de hoogte hebben kunnen brengen van de plannen van de taliban. Dat de taliban door op die manier te werk te gaan het risico zou nemen hun eigen plan te boycotten houdt dan ook geen steek. Uzelf maakte verder evenmin aannemelijk waarom de taliban net aan u de opdracht gaven om de commandant uit te schakelen. U verklaarde dat de taliban u vertrouwden omdat u uit hetzelfde dorp kwam en dat de taliban u deze opdracht gaven omdat u in de commandant zijn huis werkte en hem makkelijk zou kunnen elimineren (CGVS p. 30, 31). Het is weinig overtuigend dat de taliban de bewaker van een commandant, die via zijn werk al duidelijk laat blijken de ideologie van de taliban niet te steunen (CGVS p. 9), zonder meer zou vertrouwen en als de geschikte kandidaat zouden aanduiden om de moord op zijn eigen werkgever uit te voeren.

Voorts kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat u na deze bedreigingen door de taliban uw werkzaamheden onverminderd bleef verderzetten en zelfs naliet enige veiligheidsmaatregelen te nemen ten aanzien van uzelf alsook uw werkgever wat, zeker gezien uw beweerde taken als bewaker, toch wel ten zeerste mag verbazen. Zo verklaarde u na het eerste dreigtelefoontje gewoon uw werk te hebben verdergezet. Ook na het tweede dreigtelefoontje bleef u verder werken. Zelfs na het derde dreigtelefoontje, waarin de talib u duidelijk met de dood bedreigde, bleef u uw activiteiten bij de commandant verderzetten en ging u ook nog naar feestjes, u hield daarvan. Uw gedrag in deze is tekenend en is weinig ernstig ingeval van een waarachtig relaas. U had ook meermaals de kans uw commandant op de hoogte te brengen van de plannen van de taliban, hetgeen u overigens eveneens naliet te doen. Pas na de dreigbrief werd de commandant ingelicht, doch dit dan nog niet eens door uzelf maar door uw vader. Dat u bovendien na de derde dreigtelefoon wel uw vader zou inlichten maar ook nu weer naliet om de commandant – nochtans het doelwit van de taliban én de figuur waarrond uw werkzaamheden draaiden – te verwittigen, kan dan ook geenszins worden begrepen (CGVS p. 27 en 30). Uw argument dat u de commandant niet eerder inlichtte omdat het uw enige bron van inkomsten was en het belangrijk was om niet te stoppen (CGVS p. 30), mag wel verbazen. Dat u uw job zou verliezen indien u de commandant zou inlichten, houdt totaal geen steek. U was immers net aangenomen als bewaker om in te staan voor de veiligheid van de commandant. Bovendien, door het wel inlichten van de commandant zou u hem overigens eens te meer hebben kunnen overtuigen van uw nut en kwaliteiten als bewaker.

Er zat voorts lange tijd tussen het laatste dreigtelefoontje – waarin u overigens expliciet met de dood zou zijn bedreigd – en de dreigbrief. In die periode kende u geen problemen (CGVS 31-32). Gevraagd of u in die periode voorzorgsmaatregelen nam, verwees u naar het feit dat u een pistool had en op de weg bleef, waar er geen taliban aanwezig was (CGVS p. 32). Deze verklaring is niet ernstig. U bleef ondanks de doodsb bedreiging in de periode tussen de derde telefoon en de dreigbrief nog steeds gewoon naar uw werk gaan en verbleef nog steeds gewoon in uw eigen huis op de momenten dat u niet moest werken. Ingeval uw relaas aangaande uw problemen en doodsb bedreiging door de taliban de waarheid bevat, kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u drastischere maatregelen zou nemen ter uwer bescherming. Dat u bovendien ook na de dreigbrief besloot nog drie dagen in uw eigen woning te blijven, tart alle verbeelding. De brief werd immers bij u thuis achtergelaten waarmee de taliban u dus uitdrukkelijk

te kennen gaven dat ze u wisten wonen. Dat u het dan, ook nadat u een tweede keer uitdrukkelijk met de dood werd bedreigd, opnieuw veilig genoeg achtte om nog drie dagen gewoon thuis te blijven, ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van uw relaas.

Dat de taliban u bedreigde sinds het derde telefoontje, u dan geruime tijd met rust lieten om dan nog een dreigbrief te sturen, kan eveneens maar moeilijk worden aangenomen. Het is volstrekt onlogisch dat de taliban – als ze u al eenmaal bedreigden met de dood – geen enkele poging ondernamen om u in tussentijds op te sporen of op te pakken. De dreigbrief werd bovendien nog toevalligerwijze achtergelaten op een moment dat u aan het werk was (CGVS p. 31-32).

Dat de taliban u voorts tweemaal uitdrukkelijk zouden te kennen geven wat ze met u van plan waren – u doden – doch hiertoe nimmer pogingen ondernamen én bovendien geruime tijd lieten tussen beide doodsbedreigingen, kan weerom niet overtuigen. Op die manier liepen ze immers het risico dat u zichzelf in veiligheid zou brengen en aan hen en hun geplande wraakactie zou ontkomen.

Wat betreft de drie telefoontjes en de dreigbrief die u heeft ontvangen, is er nog een belangrijke anomalie vast te stellen tussen uw verklaringen op DVZ en uw verklaringen afgelegd op het CGVS, waardoor uw geloofwaardigheid bijkomend wordt ondermijnd.

Zo haalde u bij de DVZ nergens de dreigbrief aan die u kort voor uw vertrek zou ontvangen hebben (dossier DVZ, vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u uitdrukkelijk een dreigbrief te hebben ontvangen (CGVS p. 18, 27, 31). Geconfronteerd met deze anomalie, beweerde u dat wel gezegd te hebben. Misschien hebben ze u niet goed begrepen ofzo (CGVS p. 33). Het louter ontkennen van een vaststelling volstaat niet om deze te weerleggen. Bovendien vindt uw verklaring geen grondslag in de weerslag van uw verklaringen afgelegd bij DVZ (zie administratief dossier). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding maakte van het feit dat ze u niet zouden begrepen hebben op DVZ. U verklaarde expliciet dat het interview heel goed verlopen is, dat er geen fouten zijn, maar dat uzelf een vraag rond een groepering niet goed heeft begrepen (zie supra). Voor de rest was alles correct (CGVS p. 2-5). Gezien deze dreigbrief de aanleiding vormde voor uw vertrek, mag logischerwijze verwacht worden dat u de dreigbrief meldde op DVZ indien u deze daadwerkelijk zou ontvangen hebben.

Wat betreft de neergelegde dreigbrief, kan verder nog worden opgemerkt dat u aanvankelijk verklaarde dat u die brief ontving een week na het derde dreigtelefoontje (CGVS p. 27). Later beweerde u dan weer lange tijd na het derde telefoontje de dreigbrief te hebben ontvangen. U stelde verder niet meer te weten wanneer u deze kreeg (CGVS p. 31). Gevraagd naar de inhoud van de dreigbrief, antwoordde u eerst twee keer naast de kwestie. Toen u een derde keer gevraagd werd naar de inhoud van de dreigbrief vroeg u vreemd genoeg of u deze mocht lezen (CGVS p. 18). U dan uiteindelijk gevraagd of u gewoon kon vertellen wat er in de brief staat, verklaarde u dat erin vermeld staat dat ze een paar maal belden, maar dat u niet luisterde. Nu is het hun finale beslissing dat ze u niet meer laten leven (CGVS p. 18). Na vertaling van dit document blijkt uw kennis over de inhoud van de dreigbrief niet overeen te stemmen met effectieve inhoud ervan. Zo staat in de dreigbrief vermeld dat u gewerkt heeft voor S. J. I. (...), de baas van Green Trend Party en dat u gevraagd wordt de job zo snel mogelijk te verlaten. Als je je job niet stopt, zal je gestraft worden. Dit is de laatste maal dat u gewaarschuwd bent. Van u, een verzoeker die om internationale bescherming vraagt, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u duidelijk weet wat de inhoud is van de stukken die u zelf ter staving van uw verzoek voorlegt. Het feit dat u een andere inhoud dienaangaande weergeeft, doet bijkomend afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas en uw beweerde vrees voor vervolging. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw dreigbrief dateert van 15/4/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 6/7/2021 in de Westerse kalender). U verliet Afghanistan pas op 18/4/1400 (Afghaanse kalender, komt overeen met 9/7/2021). Waarom u deze brief dan nu pas kan voorleggen is niet duidelijk. U zou deze pas op 18 augustus 2022 ontvangen hebben, samen met andere documenten (CGVS p. 18). U toont hiermee niet aan waarom u niet eerder, in het kader van uw interview bij de DVZ, de mogelijkheid zou gehad hebben om, minstens reeds een kopie/foto, van deze brief voor te leggen. Echter, het is wel opvallend dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte van de dreigbrief, u hier bij het CGVS voor het eerst melding van maakte én u nu tevens in staat was de dreigbrief voor te leggen. Dit alles komt wel heel gefabriceerd over.

Deze brief kan in het licht van voorgaande dan ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Zoals reeds gesteld hebben documenten slechts bewijswaarde als ze een geloofwaardig verzoek ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is.

Voorts kan worden opgemerkt dat u geen eensluidende verklaringen aflegde over wanneer u uw commandant op de hoogte bracht van de dreigtelefoontjes en/ of de dreigbrief. Zo beweerde u aanvankelijk de tweede dreigtelefoon aan uw vader gemeld te hebben. De derde dreigtelefoon meldde u eveneens aan hem. Hij zou gezegd hebben dat u naar huis moest komen. Daarna belde uw vader naar de commandant en vertelde hem alles. Een week later ontving uw vader een dreigbrief. Uw vader zou u gebeld hebben en u hebben aangeraden naar huis te komen. U zou dit aan de commandant gezegd hebben en naar huis gekomen zijn (CGVS p. 26-27, 29). Vervolgens beweerde u dan weer dat u het

tweede dreigtelefoontje aan uw vader meldde, de commandant werd pas bij het derde telefoontje verwittigd (CGVS p. 29). Dan weer verklaarde u dat u uw vader pas na het derde dreigtelefoontje op de hoogte bracht. De commandant werd pas op de hoogte gebracht van de dreigementen wanneer de dreigbrief kwam (CGVS p. 30, 32). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban uw woning nog zouden zijn binnengevallen na uw vertrek, op zoek naar u.

Aangezien u incoherent en weinig plausible verklaringen aflegde over uw asielmotieven en aangehaalde vrees, dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling

ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocaat haalde bij zijn vertrek wel nog aan dat u in een Westers land verbleef, dat de taliban daar niet van houden. Ze zien dat als collaboratie met ongelovigen (CGVS p. 30).

Het is allereerst opmerkelijk dat u zelf geen van deze elementen vermeldde (CGVS p. 27, 33). Na de opmerking van uw meester werd u evenwel gevraagd of u nog zaken vreest bij terugkeer omwille van het feit dat u al enige tijd in België verblijft. U antwoordde dat die zaken bekend zijn. Gevraagd waarom u ze dan zelf niet aanhaalt en wat u hiervoor vreest, stelde u dat u in het buitenland woonde, dat uw mentaliteit veranderd is. Gevraagd naar hoe uw mentaliteit dan wel veranderd is, stelt u dat u zich nu een mens voelt en een leven hebt als mens. U hebt niets te maken met anderen en niemand met u. Hier zijn geen gevechten, iedereen werkt hier en komt terug naar huis. U houdt ervan om naar de discotheek te gaan en alcohol te drinken en dat is allemaal verboden daar. Daarom zullen ze u doden. Vervolgens gevraagd

men hiervan in Afghanistan op de hoogte zou zijn, verklaarde u dat ze weten als iemand terugkomt. Dan ben je ongelovig geworden en bekeerd. Ze noemen je zo (CGVS p. 33).

Er kan worden gesteld dat u zich in deze beperkt tot enkele blote beweringen. U toont evenwel op geen enkele manier in concreto aan dat uw verblijf in België sinds oktober 2021 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de taliban u zouden percipiëren als een ongelovige die ze zouden doden. De neergelegde taskara's van u en uw vader kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Ze zijn enkel een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Bovendien heeft de taskara van uw vader geen betrekking op u. De overige neergelegde documenten werden reeds hierboven besproken.

Wat betreft de opmerkingen die na het onderhoud nog werden overgemaakt moet worden opgemerkt dat deze evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande. De opmerkingen betreffen immers louter een correctie aangaande de schrijfwijze van een naam en de aanpassing van het woord 'tuktuk' naar 'riksja' doch dit voegt niets toe noch wijzigt het iets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

2.2.3. Op 19 januari 2024 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) over.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nogmaals voormelde aanvullende nota neer waarbij zij ook de usb-stick voegt waarnaar zij in deze nota verwijst.

2.3. Voorafgaand

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Beoordeling

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.2. Waar verzoekende partij de vastgestelde incoherenties in haar asielrelaas tracht te verantwoorden door haar lage scholingsgraad en het feit dat het om haar eerste asielaanvraag gaat, wijst de Raad erop dat ook van een laaggeschoold persoon verwacht mag worden dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen onder meer met betrekking tot zijn profiel en inzake de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, dit bovendien nog naast de vaststelling dat verzoekende partij verklaarde de achtste graad van het onderwijs in Afghanistan bereikt te hebben (Verklaring DVZ, 2 december 2021, p. 6). Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat van haar niet verwacht kan worden dat zij omtrent kernelementen van haar asielrelaas duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen aflegt.

Ook waar verzoekende partij voorts nog stelt dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, de inconsistenties in zijn verhaal niet noodzakelijk een teken zijn van ongeloofwaardigheid en dat een persoon zijn geheugen kan veranderen in de tijd, stelt de Raad vast dat haar betoog geen afdoende verklaring is voor haar tegenstrijdige en inconsistente verklaringen. De tegenstrijdigheden en inconsistenties hebben immers betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en gebeurtenissen die, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partij te zijn gegrift. Bijgevolg mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij tijdens haar procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over deze feiten, die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, *quod non in casu*. Daarenboven staat verzoekende partij eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest.

Met haar algemeen betoog voorts dat *“bij de beoordeling van de geloofwaardigheid (...) rekening (moet) worden gehouden met alle beschikbare bewijzen”* en *“(d)it betekent dat ook met het schriftelijk bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen”* gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratief dossier: Map Landeninformatie, *“COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de documenten tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen en niet zonder meer als vervalst worden afgedaan. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door haar voorgelegde documenten voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

Waar verzoekende partij voorts stelt dat vertrouwen belangrijk is binnen de Afghaanse sociale cultuur, dat zij uit de buurt kwam en er wederzijds vertrouwen was en dat zij werkervaring als riksja had alsook een training gevolgd heeft met Amerikaanse soldaten om te verklaren waarom zij in dienst werd genomen als bewaker, slaagt zij er met dergelijk betoog evenwel niet in afbreuk te doen aan de motivering dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de broer van de commandant net haar wilde aanwerven als bewaker voor zijn broer.

Immers beperkt de verzoekende partij zich vooreerst tot een herhaling van haar verklaring waar zij stelt dat zij uit de buurt was en ze haar vertrouwden (Notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, 21 maart 2023 (hierna: NPO), p.12). Zoals de commissaris-generaal evenwel terecht vaststelt kan dit geenszins verklaren waarom specifiek verzoekende partij in dienst werd genomen nu zij slechts eten leverde aan de commandant met haar riksja (NPO, p. 9) en daaruit moeilijk een vertrouwen en sympathie voor de partij kan worden afgeleid. Dit alles nog samen met de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele ervaring als bewaker had. Zo verklaarde zij als werkervaring gehad te hebben enkel koeien te verzorgen en rond te rijden met de riksja (NPO, p.10-11). Wanneer verzoekende partij de vraag wordt gesteld of er bepaalde specifieke vereisten waren om de job als bewaker te kunnen krijgen, repliceert zij eerst volledig naast de vraag door te stellen: *“Ik heb een kleine familie, ik was comfortabel, beter dan tuktuk, voor onze grond kregen we ook iets, we overleefden met mijn loon”* om dan, wanneer de vraag opnieuw gesteld wordt *“Opleiding hiervoor moeten volgen dan om als bodyguard te kunnen werken?”* te antwoorden: *“Nee, opleiding was niet nodig. Soms schoten we eens op grond, naast ons. Een plaats van de Amerikanen, deden training, opleiding daar. Toen ze zelf niet daar waren, deden we dat daar.”* (NPO, p. 13). De Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen waar deze besluit dat het geenszins duidelijk is op basis waarvan verzoekende partij werd voorgedragen als geschikte kandidaat voor de bewaking van de commandant.

Daarenboven door thans te stellen dat zij *“een training gevolgd heeft met de Amerikaanse soldaten”* doet verzoekende partij verder afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen nu dit in complete tegenspraak is met hetgeen zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Immers

verklaarde zij daar uitdrukkelijk dat een opleiding niet nodig was en dat zij soms gingen schieten op de grond op een terrein waar Amerikanen trainden en opgeleid werden en dit op momenten dat de Amerikanen niet aanwezig waren.

Door voorts te poneren dat het logisch is dat zij slechts na bepaalde tijd in problemen is gekomen met de taliban omdat deze ook eerst de situatie dienden na te zien en te controleren of ze deze opdracht wel aan haar konden geven, slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Ook heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom de door u aangehaalde problemen met de taliban pas begonnen zijn een jaar nadat u zou gestart zijn als bewaker bij commandant S. J. A. (...). U beweerde dat de taliban pas later vernamen dat u daar was. De taliban krijgen een rapport van een of ander persoon. U weet niet hoe ze dat wisten (CGVS p. 28). Deze bewering slaat nergens op. U verklaarde namelijk zelf dat u als bewaker óf binnen voor de camera’s óf buiten voor de woning plaatsnam (CGVS p. 14), waardoor uw activiteit als bewaker zichtbaar was. Bovendien verklaarde u reeds eerder dat iedereen wist dat u voor de commandant werkte (CGVS p. 16). De zichtbaarheid van uw activiteiten als bewaker en het feit dat u bovendien zelf aangaf dat de taliban u kenden vanuit uw dorp (CGVS p. 30), vallen dan ook niet te rijmen met het feit dat u pas een jaar na de start van uw job problemen met de taliban zou gekregen hebben.”* Immers, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat haar activiteit als bewaker zichtbaar was en dat iedereen wist dat zij voor de commandant werkte zodat haar verklaring waarom zij pas na één jaar problemen met de taliban zou gekregen hebben, met name omdat de taliban pas later vernamen dat zij daar was, niet opgaat. Verzoekende partij tracht de ongerijmdheid in haar verhaal thans te ontcrachten door een nieuwe verklaring, met name dat de taliban eerst moesten controleren of ze deze opdracht wel aan verzoekende partij konden geven, maar gaat daarmee weer in tegen haar eerdere verklaring dat de taliban pas later vernamen dat ze tewerkgesteld was als bewaker om te verantwoorden waarom zij pas na een jaar problemen kreeg met de taliban.

Verzoekende partij stelt voorts dat door haar telefonisch te contacteren de taliban het minste risico loopt op schade en op die manier kon polsen naar haar standpunt, doch zij slaagt er met dergelijk betoog geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat ervan kan uitgegaan worden dat – vooraleer de taliban haar de opdracht zou geven om de commandant te doden – zij zich eerst zouden vergewissen of verzoekende partij te vertrouwen was en effectief met hen zou willen samenwerken. Zoals duidelijk blijkt uit het gehoorverslag heeft verzoekende partij verklaard dat de taliban haar bij het eerste contact onmiddellijk meedeelde: *“We zijn op de hoogte dat je met de directeur werkt. We zullen je een taak geven en je moet die doen. Ik vroeg wat willen jullie. We willen je iets voorstellen, we zullen je een taak geven, S.K.A. (...) die moet je doden. We hebben last door hem, hij zet mensen op tegen ons. Ze zeiden dat ik hem moest doden. Ik moest dan naar hen komen. We zullen je geld geven en wapens geven. Je kan dat bijhouden. We zullen je beschermen en geld geven. Ik zei ok tegen de telefoon. Dan opgehangen. (...)”* (NPO, p. 26). Anders dan wat verzoekende partij thans voorhoudt, blijkt uit haar verklaringen geenszins dat de taliban tijdens dit eerste contact gepolst hebben naar haar standpunt. Dat de taliban onmiddellijk in hun kaarten zouden laten kijken zonder eerst te polsen naar het standpunt van verzoekende partij tegenover hen ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij. Verder kan de verzoekende partij evenmin gevolgd worden in haar betoog dat door de voorgehouden manier van werken van de taliban zij zeker wisten dat er geen andere personen hun boodschap ook ontvingen. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt kon aangenomen worden dat verzoekende partij loyaal was tegenover haar werkgever voor wie zij al een jaar werkte als bewaker en kon zij ook gemakkelijk de overheid en/of de commandant op de hoogte brengen van de plannen van de taliban.

Ook waar verzoekende partij nog poneert dat de taliban haar de opdracht gaven om de commandant uit te schakelen omdat zij *“het dichtste bij de commandant was”* kan zij niet overtuigen om de motivering: *“Uzelf maakte verder evenmin aannemelijk waarom de taliban net aan u de opdracht gaven om de commandant uit te schakelen. U verklaarde dat de taliban u vertrouwden omdat u uit hetzelfde dorp kwam en dat de taliban u deze opdracht gaven omdat u in de commandant zijn huis werkte en hem makkelijk zou kunnen elimineren (CGVS p. 30, 31). Het is weinig overtuigend dat de taliban de bewaker van een commandant, die via zijn werk al duidelijk laat blijken de ideologie van de taliban niet te steunen (CGVS p. 9), zonder meer zou vertrouwen en als de geschikte kandidaat zouden aanduiden om de moord op zijn eigen werkgever uit te voeren.”* te ontcrachten. Door erop te wijzen dat zij als bewaker dicht bij de commandant stond en daarmee lijkt te doelen op het feit dat zij meer gelegenheid had om de opdracht uit te voeren, maakt verzoekende partij nog altijd niet aannemelijk waarom de taliban haar zouden uitkiezen om de opdracht uit te voeren nu niet blijkt dat de taliban haar – die door haar werk al duidelijk had laten blijken de ideologie van de taliban niet te steunen – alsnog zonder meer zouden vertrouwen om de moord op haar werkgever uit te voeren.

Verzoekende partij betoogt voorts nog dat zij de commandant niet kon informeren omdat zij op die manier het leven van de commandant nog verder in gevaar zou brengen maar de Raad merkt op dat dergelijke argumentatie geen steek houdt. Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert kan aangenomen worden dat verzoekende partij gelet op haar functie als bewaker net wel de commandant zou inlichten over het feit dat hij een doelwit is. Dat de commandant haar zou ontslaan wanneer hij zou geweten hebben dat verzoekende partij eveneens geviseerd werd omdat zij de opdracht van de taliban niet uitvoerde raakt kant noch wal. Immers toont de verzoekende partij – door het weigeren van de opdracht en het inlichten van haar commandant – net haar loyaliteit alsook haar nut en kwaliteiten als bewaker aan. Verzoekende partij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motieven: *“Voorts kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat u na deze bedreigingen door de taliban uw werkzaamheden onverminderd bleef verderzetten en zelfs naliet enige veiligheidsmaatregelen te nemen ten aanzien van uzelf alsook uw werkgever wat, zeker gezien uw beweerde taken als bewaker, toch wel ten zeerste mag verbazen. Zo verklaarde u na het eerste dreigtelefoontje gewoon uw werk te hebben verdergezet. Ook na het tweede dreigtelefoontje bleef u verder werken. Zelfs na het derde dreigtelefoontje, waarin de talib u duidelijk met de dood bedreigde, bleef u uw activiteiten bij de commandant verderzetten en ging u ook nog naar feestjes, u hield daarvan. Uw gedrag in deze is tekenend en is weinig ernstig ingeval van een waarachtig relaas. U had ook meermaals de kans uw commandant op de hoogte te brengen van de plannen van de taliban, hetgeen u overigens eveneens naliet te doen. Pas na de dreigbrief werd de commandant ingelicht, doch dit dan nog niet eens door uzelf maar door uw vader. Dat u bovendien na de derde dreigtelefoon wel uw vader zou inlichten maar ook nu weer naliet om de commandant – nochtans het doelwit van de taliban én de figuur waarrond uw werkzaamheden draaiden – te verwittigen, kan dan ook geenszins worden begrepen (CGVS p. 27 en 30). Uw argument dat u de commandant niet eerder inlichtte omdat het uw enige bron van inkomsten was en het belangrijk was om niet te stoppen (CGVS p. 30), mag wel verbazen. Dat u uw job zou verliezen indien u de commandant zou inlichten, houdt totaal geen steek. U was immers net aangenomen als bewaker om in te staan voor de veiligheid van de commandant. Bovendien, door het wel inlichten van de commandant zou u hem overigens eens te meer hebben kunnen overtuigen van uw nut en kwaliteiten als bewaker.”*

2.4.3. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontcrachten.

2.4.4. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de EUAA Country Guidance van april 2022, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

2.4.5. In de mate dat verzoekende partij voorts zou menen dat haar verblijf in het Westen een invloed kan hebben op haar terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie, met inbegrip van de in de aanvullende nota's die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld aangeleverde informatie, het volgende.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door de partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

2.4.5.1. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of worden vervolgd. Door

verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Een loutere verwijzing naar haar verblijf in België en de stelling dat haar mentaliteit veranderd is, zij ervan houdt om naar de disco te gaan en alcohol te drinken wat verboden is in Afghanistan (NPO, p. 33) volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat verzoekende partij al vijftientig jaar oud was toen zij in juli/augustus 2021 Afghanistan verliet en aldus aldaar haar vormende jaren heeft doorgebracht. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België (sinds oktober 2021), totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer.

Ook de bij aanvullende nota neergelegde stukken door verzoekende partij kunnen niet anders doen besluiten. Verzoekende partij stelt daarin geïntegreerd te zijn en legt daartoe een inschrijvingsbewijs voor taallessen Nederlands voor van 6/9/2022 tot 7/3/2023, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur startend vanaf 25/11/2022, positieve getuigenverklaringen van haar werkgever en van medewerkers alsook van vrienden en kennissen. Uit deze stukken blijkt hoogstens dat verzoekende partij inspanningen levert om zich te integreren in België, doch volstaat het loutere feit dat zij in België werkt, Nederlandse lessen volgt, en hier vrienden en kennissen heeft geenszins om aan te tonen dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en/of dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij nog dagelijks of regelmatig contact heeft met haar familie (zoals haar vrouw en kinderen) en vrienden in Afghanistan (NPO, p. 22-23) en zij aanduidt soennitisch moslim te zijn (NPO, p. 5).

In zoverre verzoekende partij in haar aanvullende nota nog verwijst naar de informatie die op de usb-stick staat en waarvan zij stelt dat deze volgende informatie bevat:

"A: video 1: een video van een feest in Afghanistan, waar verzoeker op aanwezig is terwijl hij rookt, en waar een homoseksuele man danst

B: video 2: deze homoseksuele man is naar Frankrijk gevlucht, omdat zijn leven in gevaar is in Afghanistan

C: video 3 en video 4: video's om aan te tonen dat verzoeker veel op stap gaat, alcohol drinkt, (zie gepercipieerde verwestering)

D: video 5: een video waarin gezegd wordt dat Afghaanse onderdanen die een verblijf hebben in het Westen door de Taliban gezien worden als goddeloos."

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 schriftelijk is. De USB-stick kan niet aangenomen worden aangezien een USB-stick niet aanzien kan worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De vreemdelingenwet noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals USB-sticks, dan schriftelijke stukken. Hierbij voegt zich de vaststelling dat de UBS-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden.

In zoverre de verzoekende partij in de aanvullende nota wel toelicht wat de inhoud van de usb-stick is, wijst de Raad er verder op dat, voor zover kan aangenomen dat hetgeen de verzoekende partij verklaart overeenstemt met de inhoud van de usb-stick, videofragmenten gemakkelijk manipuleerbaar zijn zodat zij uitermate geringe bewijswaarde hebben. Daarenboven kan hoe dan ook uit hetgeen gesteld door de verzoekende partij met betrekking tot deze beelden geenszins afgeleid worden dat verzoekende partij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Het loutere feit dat zij in Afghanistan in het verleden op een feest aanwezig was terwijl zij rookt kan niet anderszins doen besluiten. Verder heeft verzoekende partij al verklaard dat zij graag uitgaat en alcohol drinkt doch nogmaals benadrukt de Raad dat dit geen zaken zijn waaruit kan afgeleid worden dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Verder, het loutere feit dat verzoekende partij op een feest zou zijn geweest waar een homoseksuele man danste

en deze man nadien naar Frankrijk is gevlucht, toont evenmin aan dat zijzelf bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geïnterviewd en/of vervolgd. Wat betreft de inhoud van video 5 verwijst de Raad tenslotte nog naar zijn bespreking hoger onder punt 2.4.5 en volgende.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïnterviewd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing: *“Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocaat haalde bij zijn vertrek wel nog aan dat u in een Westers land verbleef, dat de taliban daar niet van houden. Ze zien dat als collaboratie met ongelovigen (CGVS p. 30).

Het is allereerst opmerkelijk dat u zelf geen van deze elementen vermeldde (CGVS p. 27, 33). Na de opmerking van uw meester werd u evenwel gevraagd of u nog zaken vreest bij terugkeer omwille van het feit dat u al enige tijd in België verblijft. U antwoordde dat die zaken bekend zijn. Gevraagd waarom u ze dan zelf niet aanhaalt en wat u hiervoor vreest, stelde u dat u in het buitenland woonde, dat uw mentaliteit veranderd is. Gevraagd naar hoe uw mentaliteit dan wel veranderd is, stelt u dat u zich nu een mens voelt en een leven hebt als mens. U hebt niets te maken met anderen en niemand met u. Hier zijn geen gevechten, iedereen werkt hier en komt terug naar huis. U houdt ervan om naar de discotheek te gaan en alcohol te drinken en dat is allemaal verboden daar. Daarom zullen ze u doden. Vervolgens gevraagd men hiervan in Afghanistan op de hoogte zou zijn, verklaarde u dat ze weten als iemand terugkomt. Dan ben je ongelovig geworden en bekeerd. Ze noemen je zo (CGVS p. 33).

Er kan worden gesteld dat u zich in deze beperkt tot enkele blote beweringen. U toont evenwel op geen enkele manier in concreto aan dat uw verblijf in België sinds oktober 2021 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de taliban u zouden percipieren als een ongelovige die ze zouden doden.”

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.6. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige preciaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of

enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad wijst er verder op dat de sancties en economische acties die door buitenlandse regeringen en internationale instellingen werden opgelegd gericht zijn tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.4.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.4.8. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.4.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

Met een loutere verwijzing naar de mensenrechtenschendingen die door de taliban worden begaan, doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan deze vaststelling.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4.10. Waar zij betoogt dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert onvoldoende recent is, dient door de Raad te worden vastgesteld dat zij evenwel geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de (veiligheids)situatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10). De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren.

2.4.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER